

Rahrai —

Een project dat vorm krijgt

Sinds het project in *Rahrai* is opgestart, hebben we wel al voor enkele uitdagingen gestaan. Het huidige dorpshef zit in de gevangenis, beschuldigd van moord op zijn vrouw. Tijdens zijn afwezigheid trad zijn voorganger op als waarnemend dorpshef. Het project was opgestart in overleg met hem en hij was voorstander van de ontwikkeling van de dorpen in de omgeving. Twee maanden geleden maakte de regering iemand anders officieel verantwoordelijk als nieuw dorpshef, tot de volgende lokale verkiezing, die over enkele maanden wordt gehouden. Deze nieuwe leider leek een stevige greep te hebben op de politiek en gebruikte zijn invloed om obstakels te creëren. Dit soort situaties zijn schering en inslag in India, omdat de mensen trachten elke situatie uit te buiten. Hoe meer we ons verzetten, hoe meer we gepest worden. *Bharadwaj*, onze verantwoordelijke voor het *Rahrai*- project, lost dit op door een goed team op te bouwen in de streek.

Provisie voor expansie

Zoals u vernam uit onze vorige nieuwsbrief hadden we een stuk grond gekocht voor het nieuwe project in *Rahrai*. Hoewel het perceel groot genoeg was voor het schoolproject, bood het niet de mogelijkheid om in de toekomst uit te breiden. Dus besloten we het aangrenzende stuk grond aan te kopen voor we beginnen te bouwen.

Onderhandelen en overtuigen kostte ons veel inspanning.

In *Rahrai* zijn we begonnen met de bouw van de omheiningmuur van de toekomstige campus...

Er waren vier kleine perceeltjes, die vier verschillende eigenaars toebehoorden. Drie van hen gingen akkoord om te verkopen, alleen *Pra-kash*, de vierde eigenaar kon maar geen beslissing nemen. Onze mensen gingen hem enkele keren thuis opzoeken, en telkens beloofde hij te zullen verkopen, maar telkens veranderde hij weer van idee. Zo stonden de zaken ervoor toen ik hem opzocht, en ik hoopte natuurlijk hem te kunnen overtuigen !

Rond 11u 's ochtends bezochten we *Pra-kash* thuis. Hij lag op de 'charpai', het dagbed, buiten. Zijn vrouw was aan het werk op het veld. Hij was lang ziek geweest en zag er nog erg zwak uit. Hun kleine kinderen hingen wat rond in zijn buurt. We vroegen de kinderen om hun moeder te gaan halen, want we moesten de kwestie van de grond bespreken met hen beiden. Ik wilde hun standpunt begrijpen, maar hun antwoord verbaasde me. Ze hadden het huwelijk van hun zoon gearrangeerd en als ze nu de grond verkochten, zouden de mensen zeggen dat ze de grond verkochten om het huwelijk van hun zoon te betalen. Ze waren zelfs bang dat het huwelijk zou worden afgezegd (in India worden huwelijken gearrangeerd door de families). Ik was echt verbaasd toen ik zag hoe jong de zoon nog was. Noch hij, noch zijn ouders konden zeggen hoe oud hij precies was. Aangezien hij geen onderwijs had genoten en geen vaardigheden had, leek hij me niet in staat om te zorgen voor een gezin.

Eerste sponsoring

Prakash en zijn vrouw *Guddu* hebben acht kinderen. Vijf meisjes en drie jongens. Het oudste meisje trouwde enkele jaren geleden en de jongste zoon is een jaar of vier. Hun maandelijks inkomen, van hun werk op het land is 2000 roepies (ongeveer 25 euro per maand). U vraagt zich misschien af hoe ze rondkomen met een gezin met nu nog negen leden, van minder dan 1 euro per dag? Ze leven van de tarwe en de groenten die ze op hun land verbouwen (het stuk grond naast ons project is een heel klein perceel, maar ze hebben daarnaast nog meer grond). Gezondheidszorg, onderwijs en andere basisbehoeften voor een tamelijk comfortabel leven, kunnen zij zich niet veroorloven. Ik legde *Prakash* en zijn vrouw uit wat we wilden doen met het project en zei hun dat hun jongste drie kinderen (die jonger zijn dan 8) gratis onderwijs zouden krijgen tot het 12de leerjaar en dat we ook de zoon die zou gaan trouwen een vaardigheid zouden aanleren en hem werk zouden bezorgen. Ze waren blij en gingen akkoord, maar de volgende dag, toen beampten van het *Werk der broden* hen opzochten, klonken ze alweer anders en hadden ze het gevoel dat we hun grond heel erg nodig hadden. Dus verhoogde *Prakash* de prijs, zeggende dat hij er meer voor zou krijgen als hij die grond als bouwgrond voor een huis verkocht. Het leek alsof hij door iemand werd gemanipuleerd. Toen vernamen we dat ook nog kinderen van de twee broers

Onze sponsoring bood de familie van *Praskash* een mooie kans... 9 mensen die leven van minder dan 1 euro per dag.

van *Prakash*, die gestorven waren, eigenschap claimden op de grond. Zwarte discussie, veel verwarring, maar uiteindelijk besloot de familie, te verkopen.

Eerstesteenlegging

Kort nadat de koop van de grond was gesloten, werd het masterplan voor de nieuwe campus opgesteld. Wat we eerst nodig hebben is een gebouw voor de basisschool, zodat de kinderen naar school kunnen komen vanaf juli 2016, het volgende schooljaar. Zoals de *Sint-Antoniusschool* in *Asmoli* 12 jaar geleden zijn we van plan om te beginnen met de kleuterklassen en het 1ste leerjaar. Elk jaar kan er dan een leerjaar bijkomen tot de eersten de 12de klas bereikt hebben.

Er was een kleine bijeenkomst georganiseerd voor de eerstesteenlegging voor de basisschool. De plaatselijke politieke leider was de voornaamste gast en de lokale dorpschouwen waren ook uitgenodigd. Bij deze gelegenheid stelden we het project voor aan de lokale bevolking en legden we uit wat onze plannen voor de toekomst waren. Hoewel het vakantie was voor de kinderen van de *Sint-Antoniusschool*

De mensen van *Rahrai* konden met moeite geloven dat de kinderen die het programma brachten leerlingen waren van onze school in *Asmoli*. Ze dachten dat deze kinderen alleen van een stadsschool konden komen, omdat ze zo goed konden spreken en spelen.

De ambtenaren en dorpsleiders bekeken onze voorstelling nieuwsgierig en met veel interesse.

in Asmoli, kwamen ze met plezier hun culturele programma's opvoeren. Het personeel van de school en de vrouwengroepering van Asmoli deden ook mee. Een van de oudere leden van de vrouwengroep gaf een toespraak om haar ervaringen met het *Werk der broden* tijdens de jongste 10 jaar mee te delen.

Een van de interessantere commentaren van de dorpelingen van Rahrai was dat we blijkbaar kinderen van een stadsschool hadden ingehuurd om dat programma te komen uitvoeren. Ze konden niet geloven dat dorpskinderen zo slim konden zijn !

Plan voor de volgende 5 jaar

De veldwerkers zijn aan het werk gegaan in Rahrai. Ons doel is om er 20 dorpen bij te betrekken, met een bevolking van ongeveer 100.000 mensen. We zullen werken aan de bestrijding van extreme armoede via microkrediet-programma's, de promotie van gezondheidszorg via mobiele klinieken evenals voor onderwijs voor alle kinderen, vooral meisjes jonger dan 14, via de bestaande openbare scholen in deze specifieke dorpen. We zullen de steun vragen van de lokale openbare diensten en er zullen vrouwengroepen opgericht worden om deze ontwikkelingen te helpen bewerkstelligen.

Intussen op campus Asmoli...

Het succesverhaal van de kinderen van de Sint-Antoniusschool in Asmoli heeft iedereen

heel erg blij gemaakt: onze leerlingen van de 10de klas legden hun examens voor de centrale jury met succes af !

De school mikte inderdaad op een resultaat van 100 %. Daartoe waren we vastbesloten en de leerlingen kregen alle mogelijke steun om dat te kunnen bereiken. De ouders werden gemotiveerd en er werden speciale lessen ingericht. Vanaf oktober werd er voor de leerlingen van de 10de klas slaapgelegenheid voorzien op de schoolcampus. De meisjes kregen een appartement in de werknemers-residentie en de jongens een klaslokaal in de school. Door de week bleven ze op school en op zondag gingen ze naar huis.

Enkele leerkrachten, die ook op de campus verblijven, kregen de opdracht hun bijlessen te geven na de schooluren en toezicht te houden tijdens de studie. Dankzij dit team hebben we ook dit jaar goede resultaten behaald.

Deepender was dit jaar de eerste van de klas. Het is een jongen die hard werkt en is zeer toegewijd en vastbesloten. Hij beseft hoe hard zijn ouders hebben moeten werken, en ook hoe zijn zus, die ook een beursstudente is aan de Sint-Antoniusschool, hem heeft geholpen. Hij was een van de jongens die op de campus verbleef en maakte maximaal gebruik van alle faciliteiten die de leerlingen worden geboden.

« Ik ben er echt trots op dat ik een leerling ben van de hoogste graad van de middelbare Sint-Antoniusschool. Dat is mijn grote geluk ! ».

Deepender.

In Asmoli bouwen we een uitbreiding op de tweede verdieping van de school, die zal dienen als kostschoolruimte voor meisjes.

Uitbreiding van het schoolgebouw

Leerlingen uit de hogere leerjaren hebben bijkomende steun nodig om hun examens voor te bereiden. In steden kunnen ze langer op school blijven, of alleen naar huis gaan en daar bijlessen krijgen. In Asmoli bestaat geen openbaar vervoer en voor meisjes is het niet veilig om alleen naar huis te gaan. Bovendien krijgen de meeste van onze kinderen na schooltijd thuis nog een hoop werk te doen en krijgen ze niet voldoende tijd om te studeren. De laatste twee jaren voorzagen we voor hen in deze periode vertrekken in de personeelsaccommodatie, als voorlopige maatregel. Op dit moment zijn we

een vleugel van het hoofdgebouw van de school aan het uitbreiden om het in te richten als verblijfsplaats voor meisjes. Daarmee krijgen ze een mooie kans om zich voor te bereiden op een betere toekomst ! Voor de jongens kunnen we opnieuw een klaslokaal in het schoolgebouw inrichten, zoals vorig jaar.

Molly Sebastian

Dodelijke hittegolf in India

India registreerde deze zomer de hoogste temperatuur van het jaar, niet minder dan 47°C. Meer dan 1.500 mensen zijn hieraan gestorven. De hoofdstad *Delhi* is een van de zwaarst getroffen gebieden. Onder de doden waren vele arme mensen, bedelaars en daklozen, maar ook mensen die in de bouw werkten. De meerderheid van de 1,2 miljard mensen in het land doorstaat deze verzenkende hitte zonder elektriciteit.

Dankzij de zonnepanelen in de *Sint-Antoniusschool* kreeg het personeel dat op school was gebleven om toezicht te houden op de werken toch enige verkoeling, want de gebruikelijke elektriciteitstoevoer was tijdens de hittegolf enkele dagen volledig achterwege gebleven...

De aannemer legde de werf voor het schoolgebouw echter niet stil: de arbeiders werkten in een ploegenstelsel, in de vroege ochtend of vanaf de late namiddag, zodat het werk toch kon worden voortgezet. Anders waren ze immers technisch werkloos en kregen ze geen geld om hun gezin te onderhouden.

